Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

18. října 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Společná obchodní politika – Konečné antidumpingové clo na některé výrobky pocházející z Čínské lidové republiky – Antidumpingové clo považované orgánem Světové obchodní organizace (WTO) pro řešení sporů za neslučitelné se Všeobecnou dohodou o clech a obchodu“

Ve věci C-207/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Commissione tributaria di primo grado di Bolzano (daňový soud prvního stupně v Bolzanu, Itálie) ze dne 4. dubna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 21. dubna 2017, v řízení

Rotho Blaas Srl

proti

Agenzia delle Dogane e dei Monopoli,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně senátu vykonávající funkci předsedkyně prvního senátu, J.-C. Bonichot, E. Regan, C. G. Fernlund a S. Rodin (zpravodaj), soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. března 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Rotho Blaas Srl P. Bellantem a B. Bonafini, avvocati,

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Albenziem, avvocato dello Stato,

– za Radu Evropské unie H. Marcos Fraile a E. Rebastim, jako zmocněnci, ve spolupráci s N. Tuominen, avocat,

– za Evropskou komisi P. Stancanellim, N. Kuplewatzkym a T. Maxian Ruschem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: italština.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2009, L 29, s. 1), prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 (Úř. věst. 2012, L 275, s. 1) a prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009 (Úř. věst. 2015, L 82, s. 78) (dále společně jen „sporná nařízení“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Rotho Blaas Srl a Agenzia delle Dogane e dei Monopoli (Úřad pro cla a monopoly, Itálie) (dále jen „celní úřad“) týkajícího se výběru, v rámci opravy, cel, antidumpingového cla a daně z přidané hodnoty (DPH) zvýšených o úroky a penále za prodlení v souvislosti s dovozem vrutů do dřeva do Evropské unie.

Právní rámec

3 Rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho působnosti, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/021, s. 80) Rada Evropské unie schválila Dohodu o založení Světové obchodní organizace (WTO) podepsanou v Marrákeši 15. dubna 1994, jakož i dohody uvedené v přílohách 1 až 3 uvedené dohody (dále společně jen „dohody WTO“), mezi něž patří i Všeobecná dohody o clech a obchodu 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 11; Zvl. vyd. 11/21, s. 90, dále jen „GATT z roku 1994“) a Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103, dále jen „antidumpingová dohoda WTO“).

4 Nařízením č. 91/2009 Rada stanovila konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Číny.

5 Dne 28. července 2011 přijal orgán WTO pro řešení sporů (dále jen „OŘS“) zprávu odvolacího orgánu a zprávu skupiny odborníků ve znění zprávy odvolacího orgánu ve věci „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“ (WT/DS 397) (dále jen „rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011“). V těchto zprávách bylo mimo jiné zjištěno, že Unie jednala v rozporu s některými ustanoveními antidumpingové dohody WTO.

6 Na základě rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011 přijala Rada dne 4. října 2012 prováděcí nařízení (EU) č. 924/2012, kterým se mění nařízení č. 91/2009, které mimo jiné snížilo antidumpingové clo stanovené v posledně uvedeném nařízení.

7 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 723/2011 ze dne 18. července 2011, kterým se rozšiřuje konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 91/2009 na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na dovoz některých

spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (Úř. věst. 2011, L 194, s. 6), ve znění prováděcího nařízení Rady (EU) č. 693/2012 ze dne 25. července 2012 (Úř. věst. 2012, L 203, s. 23) byla antidumpingová opatření rozšířena na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z této země či nikoli.

8 Na základě přezkumu před pozbytím platnosti opatření podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51), Evropská komise prováděcím nařízením 2015/519 prodloužila antidumpingové clo stanovené nařízením č. 91/2009 a změněné nařízením č. 924/2012 o dodatečné období pěti let.

9 Rozhodnutím ze dne 12. února 2016 přijal OŘS nové zprávy, které konstatovaly, že opatření přijatá Unií prováděcím nařízením č. 924/2012 jsou v rozporu s některými ustanoveními antidumpingové dohody WTO (dále jen „rozhodnutí OŘS ze dne 12. února 2016“).

10 Po přijetí rozhodnutí OŘS ze dne 12. února 2016 přijala Komise prováděcí nařízení (EU) 2016/278 ze dne 26. února 2016 o zrušení konečného antidumpingového cla uloženého na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie (Úř. věst. 2016, L 52, s. 24, dále jen „zrušující nařízení“).

11 V článku 1 tohoto nařízení se zrušují antidumpingová cla uložená spornými nařízeními.

12 Podle článku 2 uvedeného nařízení, jak je stanoveno v článku 3, nabývá zrušení antidumpingového cla uvedeného v článku 1 účinku dnem vstupu tohoto nařízení v platnost a není základem pro vrácení cla vybraného před tímto datem.

13 Zrušující nařízení bylo přijato na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/476 ze dne 11. března 2015 o opatřeních, která může Unie přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (Úř. věst. 2015, L 83, s. 6).

14 Článek 1 odst. 1 tohoto nařízení stanoví, že pokud OŘS přijme zprávu týkající se opatření přijatého Unií na základě jeho antidumpingového nařízení, může Komise dotčené opatření zrušit nebo případně změnit nebo přijmout jakékoli jiné opatření, která v daném případě považuje za vhodné.

15 Článek 3 uvedeného nařízení stanoví, že „[p]okud není stanoveno jinak, nabývají opatření přijatá na základě tohoto nařízení účinku dnem jejich vstupu v platnost a nezakládají právo na vrácení cla vybraného před tímto dnem“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

16 Rotho Blaas je společnost se sídlem v Bolzanu (Itálie) a zabývá se výrobou a uváděním na trh pokročilých technologií použitelných na dřevěné konstrukce.

17 Během období od 8. září 2011 do 28. února 2014 podala Rotho Blaas několika italským celním úřadům řadu prohlášení na konečný dovoz vrutů do dřeva z Thajska a předložila osvědčení o původu vydaná thajskými orgány.

18 Na základě informací získaných od Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) týkajících se podvodných dovozních operací, zejména z Thajska, provedl celní úřad v Bolzanu dodatečné kontroly dovozních operací uskutečněných společností Rotho Blaas a usoudil, že v rozporu s osvědčeními o původu vydanými v tomto ohledu mělo 75 % dovezeného zboží ve skutečnosti původ v Číně, a že proto byla na dotyčné zboží uplatněna neoprávněná osvobození od cla.

19 V důsledku toho celní úřad rozhodnutím o opravě ze dne 14. října 2016 uložil společnosti Rotho Blaas zaplacení cel, antidumpingových cel a DPH, navýšených o úroky a penále za prodlení.

20 Rotho Blaas podala žalobu na neplatnost proti tomuto rozhodnutí u předkládajícího soudu a tvrdila neplatnost *ex tunc* sporných nařízení vzhledem k povinnostem Unie podle antidumpingové dohody WTO a zejména vzhledem k rozhodnutí OŘS ze dne 12. února 2016, kterým byla potvrzena neslučitelnost antidumpingových opatření uložených těmito nařízeními.

21 V tomto ohledu Rotho Blaas zdůrazňuje, že Komise na základě tohoto rozhodnutí zrušila zrušovacím nařízením antidumpingové clo zavedené a změněné spornými nařízeními. Výlučně Soudnímu dvoru však přísluší, aby rozhodl o neplatnosti unijních aktů, jako jsou tato nařízení.

22 Celní úřad u předkládajícího soudu tvrdí, že na rozdíl od tvrzení společnosti Rotho Blaas obecně platí, že pravidla Unie jsou zpravidla účinná pouze *ex nunc*, a nikoli *ex tunc*. Připustit zpětnou účinnost zrušení provedeného zrušovacím nařízením by mělo za následek narušení účinnosti dotčených nařízení.

23 Předkládající soud proto má za to, že je proto třeba dotázat se Soudního dvora zaprvé ohledně platnosti sporných nařízení ve světle rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011 a ze dne 12. února 2016, která konstatovala neslučitelnost antidumpingových opatření uložených těmito nařízeními s antidumpingovou dohodou WTO a GATT z roku 1994.

24 Zadruhé v případě takové neplatnosti vzniká otázka, zda má tato neplatnost účinek *ex tunc*, tedy ode dne vstupu sporných nařízení v platnost, nebo naopak, účinek *ex nunc*, tedy teprve ode dne, kdy v platnost vstoupilo zrušovací nařízení.

25 Za těchto podmínek se Commissione tributaria di primo grado di Bolzano (daňový soud prvního stupně v Bolzanu, Itálie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jsou nařízení […] č. 91/2009 […], [s] prováděcím nařízením […] č. 924/2012 […], [a] prováděcí nařízení […] 2015/519 […] neplatná/protiprávní/neslučitelná s článkem VI GATT z roku 1994 a s rozhodnutím OŘS ze dne 28. července 2011?

2) Pokud bude rozhodnuto o neplatnosti/protiprávnosti/neslučitelnosti nařízení (ES) č. 91/2009 o uložení antidumpingového cla a s ním souvisejících prováděcích nařízení č. 924/2012 a 2015/519, má zrušení antidumpingového cla uloženého na základě sporných opatření právní účinky od okamžiku vstupu zrušovacího nařízení v platnost, nebo ode dne vstupu sporného opatření, tj. nařízení (ES) č. 91/2009, v platnost?“

K předběžným otázkám

K první otázce

K přípustnosti

26 Ve svých vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru vyjadřuje italská vláda pochybnosti, pokud jde o právo společnosti Rotho Blaas dovolávat se neplatnosti sporných nařízení před předkládajícím soudem, a tedy i ohledně přípustnosti první otázky, jelikož tato společnost mohla ve smyslu judikatury vycházející z rozsudku ze dne 9. března 1994, TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), bez problémů požadovat jejich prohlášení za neplatné unijním soudem podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

27 Rotho Blaas poznamenává, že sama nemohla zpochybnit legalitu sporných nařízení, jelikož nařízení nemůže být svou povahou, ať již po skutkové nebo právní stránce, předmětem individuální žaloby jednotlivce na neplatnost, pokud tato osoba neprokáže, že se jí napadené nařízení týká osobně a přímo takovým způsobem, takže ji staví do odlišného postavení od všech hospodářských subjektů (rozsudek ze dne 15. července 1963, Plaumann v. Komise, 25/62, EU:C:1963:17).

28 V tomto ohledu je ustálenou judikaturou, že obecná zásada, která každému jednotlivci zaručuje právo dovolávat se v rámci řízení o žalobě namířené proti vnitrostátnímu opatření nepříznivě zasahujícímu do jeho právního postavení neplatnosti unijního aktu, jenž je základem tohoto opatření, nebrání tomu, aby takové právo podléhalo podmínce, že dotyčný neměl právo domáhat se jeho zrušení přímo u unijního soudu podle článku 263 SFEU. Namítnutí neplatnosti dotčeného aktu danou osobou před příslušným vnitrostátním soudem by ovšem bránila jen situace, kdy lze dospět k závěru, že žaloba takové osoby na zrušení tohoto aktu by byla bez jakékoli pochybnosti přípustná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. března 1994. TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, bod 23; ze dne 18. září 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, body 28 a 29, jakož i ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 18).

29 V tomto kontextu je třeba připomenout, že přípustnost žaloby podané na základě článku 263 čtvrtého pododstavce SFEU fyzickou či právnickou osobou proti aktu, který jí není určen, je dále podmíněna tím, že jí bude přiznána aktivní legitimace, která bude dána ve dvou případech. Zaprvé může být taková žaloba podána za podmínky, že se tento akt dané osoby bezprostředně a osobně dotýká. Zadruhé může takováto osoba podat žalobu proti nařizovacímu aktu, který nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, pokud se jí bezprostředně dotýká (viz zejména rozsudky ze dne 17. září 2015, Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:609, body 59 a 91, jakož i ze dne 13. března 2018, Industrias Químicas del Vallés v. Komise, C-244/16 P, EU:C:2018:177, bod 39).

30 Na prvním místě taková právnická osoba, jako je Rotho Blaas, by se nemohla dovolávat neplatnosti sporných nařízení před předkládajícími soudy v případě, že by bylo možné učinit závěr, že je jimi bezpochyby bezprostředně a osobně dotčena ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU (rozsudek ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 57).

31 V tomto ohledu je třeba uvést, že taková nařízení ukládající antidumpingové clo, jako jsou sporná nařízení, mají normativní charakter, neboť se vztahují obecně na dotčené hospodářské subjekty (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. února 1984, Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, bod 11, jakož i ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 18).

32 Z judikatury však vyplývá, že nařízením o uložení antidumpingového cla může být osobně dotčeno několik kategorií hospodářských subjektů, aniž to má dopad na možnost osobního dotčení jiných subjektů z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a charakterizují je ve vztahu k ostatním osobám (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. května 1991, Extramet Industrie v. Rada, C-358/89, EU:C:1991:214, bod 16, a ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 22).

33 Zaprvé mohou být osobně dotčeni ti výrobci a vývozci dotyčného výrobku, kterým byly přičítány dumpingové praktiky, když se použijí údaje pocházející z jejich obchodní činnosti (rozsudek ze dne 18. září 2014, Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 30 a citovaná judikatura).

34 Zadruhé tak tomu může být i v případě dovozců dotyčného výrobku, jejichž ceny dalších prodejů byly vzaty v úvahu pro výpočet vývozních cen, a kteří jsou v důsledku toho dotčeni závěry ohledně existence dumpingové praktiky (rozsudky ze dne 14. března 1990, Nashua Corporation a další v. Komise a Rada, C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, bod 15; ze dne 14. března 1990, Gestetner Holdings v. Rada a Komise, C-156/87, EU:C:1990:116, bod 18, jakož i ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 20).

35 Zatřetí tak tomu může být i v případě dovozců ve spojení s vývozci dotyčného výrobku, a to zejména v případě, kdy byla vývozní cena vypočtena na základě cen dalšího prodeje na unijním trhu uplatňovaných těmito dovozci, a v případě, kdy bylo vlastní antidumpingové clo vypočteno na základě těchto cen dalšího prodeje (rozsudky ze dne 11. července 1990, Neotype Techmashexport v. Komise a Rada, C-305/86 a C-160/87, EU:C:1990:295, body 19 a 20, jakož i ze dne 16. dubna 2015, TMK Europe, C-143/14, EU:C:2015:236, bod 21).

36 V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že sporná nařízení byla přijata s ohledem na individuální situaci společnosti Rotho Blaas po vzoru jedné z kategorií hospodářských subjektů uvedených v bodech 33 až 35 nebo že by byla z jiných důvodů těmito nařízeními dotčena způsobem, který by ji odlišoval od ostatních dovozců výrobků, které byly předmětem dotyčných antidumpingových opatření.

37 Z toho vyplývá, že nelze mít za to, že Rotho Blaas byla bezpochyby osobně dotčena uvedenými nařízeními ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.

38 Pokud jde na druhém místě o otázku, zda Rotho Blaas zjevně mohla podat žalobu podle čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední věty SFEU proti sporným nařízením, protože představují nařizovací akty, které se jí přímo dotýkají a které nevyžadují přijetí prováděcích opatření ve smyslu tohoto ustanovení, stačí konstatovat, že zaplacení antidumpingových cel uložených nařízeními je ukládáno takovým dotčeným hospodářským subjektům, jakoje Rotho Blaas ve věci v původním řízení, akty přijatými příslušnými vnitrostátními orgány.

39 V důsledku nelze mít za to, že sporná nařízení zjevně nevyžadují přijetí prováděcích opatření ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce poslední části věty SFEU.

40 Vzhledem k předcházejícím úvahám nelze konstatovat, že Rotho Blaas mohla ve smyslu judikatury uvedené v bodě 29 tohoto rozsudku nepochybně požadovat zrušení sporných nařízení podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU, takže by se nemohla dovolávat neplatnosti těchto nařízení před předkládajícím soudem.

41 Z toho plyne, že první předběžná otázka je přípustná.

K věci samé

42 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda jsou sporná nařízení neplatná vzhledem k článku VI GATT z roku 1994 a rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011.

43 Úvodem je třeba připomenout, že ustanovení mezinárodní dohody, jejíž stranou je Unie, se lze na podporu žaloby na neplatnost aktu unijního sekundárního práva nebo námitky vycházející z protiprávnosti takového aktu dovolávat pouze při splnění dvojí podmínky, a sice že tomu nebrání povaha a systematika dotyčné dohody a že tato ustanovení jsou z hlediska svého obsahu bezpodmínečná a dostatečně přesná (viz mimo jiné rozsudek ze dne 13. ledna 2015, Rada a další v. Vereniging Milieudefensie a Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, C-401/12 P až C-403/12 P, EU:C:2015:4, bod 54, jakož i citovaná judikatura). Takových ustanovení se lze dovolávat před unijním soudem jako kritéria k posouzení legality unijního aktu pouze tehdy, jsou-li obě tyto podmínky splněny kumulativně.

44 Pokud jde o dohody WTO, z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že tyto dohody s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě nepatří k normám, s ohledem na něž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů (viz mimo jiné rozsudky ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, bod 47; ze dne 1. března 2005, Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, bod 39, jakož i ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, bod 85).

45 Soudní dvůr v tomto ohledu zvláště uvedl, že pokud by měl soulad unijního práva s pravidly WTO zajišťovat přímo unijní soud, zákonodárné nebo výkonné unijní orgány by byly zbaveny rozhodovacího prostoru, který mají podobné orgány obchodních partnerů Unie. Je totiž nesporné, že některé smluvní strany, mezi něž patří nejvýznamnější obchodní partneři Unie, vyvodily ve světle předmětu a cíle dohod WTO právě ten závěr, že tyto dohody nepatří mezi normy, v jejichž světle soudní orgány přezkoumávají legalitu pravidel vnitrostátního práva. Takový nedostatek reciprocity, pokud by byl připuštěn, by mohl ohrozit rovnováhu při použití pravidel WTO (viz zejména rozsudky ze dne 23. listopadu 1999, Portugalsko v. Rada, C-149/96, EU:C:1999:574, body 43 až 46; ze dne 9. září 2008, FIAMM a další v. Rada a Komise, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 119, jakož i ze dne 18. prosince 2014, LVP, C-306/13, EU:C:2014:2465, bod 46).

46 Soudní dvůr již měl zejména příležitost upřesnit, že není dána ani možnost, aby se hospodářský subjekt mohl před unijním soudem dovolávat neslučitelnosti unijního nařízení s takovým rozhodnutím OŘS, jako je rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011. Doporučení nebo rozhodnutí OŘS, které konstatují nedodržení pravidel WTO, totiž nemohou být v zásadě a bez ohledu na jejich právní dosah co do postaty odděleny od hmotněprávních pravidel vyjadřujících povinnosti sjednané členem v rámci WTO. Podle judikatury Soudního dvora se tedy za účelem zjištění, zda je unijní akt neslučitelný s tímto doporučením nebo rozhodnutím, nelze před unijním soudem dovolat doporučení nebo rozhodnutí OŘS, která konstatují nedodržení pravidel WTO, ani hmotněprávních pravidel vyplývajících z dohod WTO (rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, X a X BV, C-319/10 a C-320/10, nezveřejněný, EU:C:2011:720, bod 37, jakož i citovaná judikatura).

47 Pouze ve dvou výjimečných situacích, které se týkají vůle unijního normotvůrce omezit si svůj rozhodovací prostor při uplatňování pravidel WTO, Soudní dvůr připustil, že unijnímu soudu přísluší přezkoumat případně legalitu unijního aktu a aktů přijatých k jeho provedení s ohledem na dohody WTO nebo rozhodnutí OŘS konstatující porušení těchto dohod (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 40).

48 Zaprvé se jedná o případ, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní závazek přijatý v rámci těchto dohod, a zadruhé o případ, kdy dotčený akt unijního práva výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení těchto dohod (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 41 a citovaná judikatura).

49 S ohledem na některé z těchto kritérií je tedy třeba v projednávaném případě určit, zda platnost sporných nařízení může být přezkoumána podle článku VI GATT z roku 1994 a rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011.

50 Co se týče nejprve nařízení č. 91/2009 dotčeného ve věci v původním řízení, je třeba uvést, že toto opatření výslovně neodkazuje na konkrétní ustanovení článku VI GATT 1994 ani z něho nevyplývá, že přijetím tohoto nařízení hodlala Rada provést zvláštní povinnost přijatou v rámci této dohody nebo obecněji dohod WTO.

51 Pokud se předkládající soud konkrétně táže na platnost uvedeného nařízení s ohledem na rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011, stačí konstatovat, že toto rozhodnutí bylo přijato po přijetí uvedeného nařízení, a proto pro ně nemůže představovat právní základ.

52 Dále, pokud jde o prováděcí nařízení č. 924/2012 a 2015/519, i když tato nařízení do jisté míry odrážejí ochotu Unie dodržovat rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011, s ohledem na výjimečnou povahu situací umožňujících přezkum legality s ohledem na pravidla WTO, jak je uvedeno v bodě 47 tohoto rozsudku, nemůže toto postačovat pro domněnku, že přijetím uvedených nařízení, Unie chtěla provést zvláštní závazek přijatý v rámci WTO, kterýžto může odůvodnit výjimku z nemožnosti dovolávat se pravidel WTO před unijním soudem a umožnit posledně uvedenému provádět přezkum legality dotčených unijních aktů s ohledem na tato pravidla (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. března 2005, Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, body 42 až 48, jakož i ze dne 4. února 2016, C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, body 93 až 98).

53 Prováděcí nařízení 2015/519 totiž pouze potvrzuje uložení antidumpingového cla na dobu dalších pěti let po přezkumu tohoto cla před jeho uplynutím, aniž by zmínilo rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011. Mimoto ani výslovně neuvádí závazky podle pravidel WTO.

54 Konečně, co se týče prováděcího nařízení č. 924/2012, je pravdou, že některé body jeho odůvodnění odkazují na uvedené rozhodnutí tím, že zmiňují závěry v něm vyjádřené. Z toho však nevyplývá vůle unijního zákonodárce vyhovět právě těmto závěrům, nýbrž spíše v jejich světle přezkoumat dotyčné antidumpingové clo při zachování svého manévrovacího prostoru při uplatňování pravidel WTO v tomto ohledu.

55 Úvaha téže povahy je kromě toho základem obecné zmínky zejména antidumpingové dohody WTO v tomto nařízení.

56 Za těchto okolností nelze mít za to, že legalitu sporných nařízení lze posoudit podle článku VI GATT 1994 nebo s ohledem na rozhodnutí OŘS ze dne 28. července 2011.

57 Je tedy třeba konstatovat, že přezkum první otázky neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost sporných nařízení.

K druhé otázce

58 Jelikož byla druhá otázka vznesena pro případ, že jsou sporná nařízení neplatná, není třeba na ni odpovídat.

K nákladům řízení

59 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Přezkum první otázky neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, prováděcího nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012, kterým se mění nařízení (ES) č. 91/2009 nebo prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/519 ze dne 26. března 2015 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, rozšířeného na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli zasílaných z Malajsie bez ohledu na to, zda je u nich deklarován původ z Malajsie, na základě přezkumu opatření před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 1225/2009.

Podpisy.